

V Trstu Pot spomina se je za slovenske dijakinje in dijake tudi letos začela v Rižarni FOTODAMIJ@N

V Krakovu Pred ostanki zidu geta

Birkenau Zaključni obred

Auschwitz I V veliki zbranosti vstopajo v taborišče

Z zgodovinarjem Pred blokom 17, kjer je bila jugoslovanska razstava

Še posebej močan vtis pa je na me naredil Birkenau, kjer sem začutila veličino prostora in te-žo zgodovine. Tam se človek za-ve, kako majhen je bil posameznik in kako hitro je postal le številka. Ta izkušnja me je glo-boko pretresla in mi dala veli-kaj snovi za razmislek.
Mija Primožič

Ogled Birkenaua me je bolj pri-zadel kot Auschwitz I, saj sem tam veliko bolj začutila, kaj se je v resnici dogajalo. Prostor in tišina sta v meni vzbudila globo-ko sočutje do vseh, ki so tam trpeli. Pogovori so mi odprli šte-vilna vprašanja o tem, ali smo se kot družba res kaj naučili iz zgodovine. Začela sem razmišljati, kaj lahko vsak izmed nas naredi, da bi preprečili, da bi se kaj takega kdaj ponovilo.
Nina Bensa

Izlet z Memobusom je bil zame zelo zanimiv in poučen. Naj-bolj me je navdušila zgodba o Oskarju Schindlerju, kjer sem izvedel veliko novih stvari o njegovem življenju. Spoznal sem, kako je pomagal ljudem med drugo svetovno vojno in zakaj je tako pomembna zgo-dovinska osebnost.
Leonardo Cavanna

Izlet z Memobusom mi je bil všeč predvsem zaradi ogleda Krak-ova, mesta, ki ima bogato zgo-dovino. Všeč mi je bil ogled ju-dovskega muzeja in muzeja o Schindlerju. Prizadel me je tu-di ogled obeh koncentracijskih taborišč, čeprav je name nare-dil bolj močen vtis obisk tabori-šča Birkenau: zaradi atmosfere, ki obiskovalcu poda boljše predstavo o grozotah, ki so se tam dogajale.
Diego Emusici

Tehniški zavod Žige Zoisa, Gorica

Vsi bi morali vsaj enkrat v življenju obiskati taborišče Auschwitz – Birkenau. Obisk odpira razumevanje zgodovine na način, ki ga knjige ne morejo.

Memobus je bila poučna, a hkrati tudi zelo psihično napor-na izkušnja, ki je nikoli ne bova pozabili.

Organizatorji potovanja so nas odlično pripravili na celotno ek-skurzijo. Prvi dan smo začeli z ogledom Rižarne, kar je bil pri-meren uvod, saj gre za manjše in manj uničevalno taborišče. Poleg tega je Rižarna tesno po-vezana z Auschwitzem, saj so nekatere ujetnike kasneje od-peljali prav tja.

Naslednji dan smo si ogledali Krakov in se podali po poti, po kateri so nekoč hodili in živeli Judje. Pot je spremljalo pričeva-nje, zato se je vse skupaj zdelo zelo resnično – kot bi se za tre-nutek vrnili v preteklost in opa-zovali takratno dogajanje.

V naslednjih dneh smo obiskali muzej Schindlerja, ki je izjemno predstavljen. V njem vlada tesno-ben ambient, prisotni so števil-ni Schindlerjevi predmeti, kar obiskovalca močno pritegne in hkrati v njem vzbudi spoštova-nje do vsega, kar je storil.

Najbolj pa naju je pretresel ogled koncentracijskega tabori-šča Auschwitz – Birkenau. Že ob vstopu se je občutila temačna energija in nenavadna tišina. Na-ša vodička je s svojim sočutnim pripovedovanjem še poglobila razumevanje takratnih razmer. Ogled posameznih barak je bil di-h jemajoč – v njih so razsta-vljeni predmeti deportirancev,

med drugim njihova prtljaga, na kateri so napisana imena, in os-tanki las. Prav ti prizori so se na-ju najbolj dotaknili, saj izražajo upanje ljudi, ki so verjeli, da se bodo še vrnili po svoje stvari.

Barake so delovale izjemno kruto, saj sva si lahko živo predstavljali, v kakšnih pogo-jih so takrat ljudje živeli. Vsak dan so se borili za preživetje in upali na odrešitev. Na stenah sva opazili zarisane simbole in ime-na tistih, ki so tam prebivali.

Najbolj naju je ganila misel, da danes gledava isto nebo in is-te zelene travnike, kot so jih gle-dali ljudje tik pred svojo smrtjo.

Misliva, da bi morali prav vsi vsaj enkrat obiskati Auschwitz – Birkenau. Tak obisk naju je so-očil z realnostjo zgodovine na način, ki ga nobena knjiga ne more. Prav zato se nama zdi še toliko bolj pomembno, da o teh stvareh govorimo več – še po-sebej danes, ko se podobni vzor-ci sovraštva in nestrpnosti zno-va pojavljajo po svetu.

Gloria Hvalič in Anja Pahor
Turistična smer

Tehniški zavod Jožefa Stefana, Trst

Osebnostno srečanje s preteklostjo omogoči tudi mladim osebam, da začutijo globljo povezanost z ljudmi, ki so bili del te preteklosti.

Izkušnja Memobus je bila ena najlepših, ki sem jih doživel v svojem življenju. Od tistega te-dna naprej imam nove spomi-ne, za vedno vtisnjene v glavi. To izkušnjo bi opravił ponov-no, tudi stokrat in še več. Sve-tujem vsem, da se odpravijo na tako potovanje. Ta izkušnja je

popolnoma spremenila moj pogled na to temo.

Samuele Marchione

Potovanje bom vedno nosila v sebi, skupaj z močnimi in ne-prijetnimi občutki, ki sem jih doživela ob obisku taborišč. Po-sebej se bom spominjala odlič-nega vodiča, ki me je s svojimi besedami vodil do globokega razmišljanja ter boljšega razu-mevanja zgodovine in njenega vpliva na sedanost. Poleg tega se bom vedno spomnila ne-skončnega potovanja z avtobu-som, brez katerega pa ne bi spo-znala novih prijateljev.

Vesela sem, da sem imela pri-ložnost sodelovati pri projektu, svoje spomine pa bom ohrani-la in delila s prijatelji in prihod-njimi generacijami.

Nika Fraia

Meni je projekt Memobus razši-ril mišljenje in me zelo navdu-šil.

Nicolò Radovini

Projekt Memobus mi bo za celo življenje ostal v posebnem spo-minu, saj ni šlo samo za prepro-sto učenje zgodovine, temveč za osebno srečanje s preteklostjo. To me je spodbudilo k razmišlja-nju o pomembnosti ohranjanja spomina in zgodovinskih spo-menikov, še posebej ker čutim dodatno povezanost z zgodbami ljudi, ki so jih ti dogodki nepos-redno prizadeli v naših krajih.

Ivan Rebec

Licej Franceta Prešerna, Trst

Na vsakem koraku zaznaš grozo in nepredstavljivo težke zgodbe tam zaprtih ljudi.

Potovanje spomina je nenado-mestljiva, čustveno in intelek-tualno bogata izkušnja, ki nam bo za vedno ostala vtisnjena glo-boko v spominu. Vse, ki smo se udeležile tega nepozabnega po-tovanja, smo v nekaj dneh zras-le in dozorele, saj smo na lastne oči videle kraje, kjer so se do-gajale nepopisne in neodpuštljive grozote.

Ta izkušnja je pomembna za razumevanje preteklosti, a ne samo, saj ne gre zgolj za obuja-nje spomina, ampak tudi za boljše razumevanje sedanosti.

Giulia Razem, Sara Jana Gotter, Savita Alfano, Tjaša Svetlič
Jezikovni licej

Izjemno zadovoljna in ponos-na sem bila, da sem se lahko udeležila Memobusa, saj je bi-la to ena izmed najbolj ganljivi-h in poučnih izkušenj v mo-jem življenju. Ob obisku Au-schwitza me je preplaval obču-tek tišine in teže zgodovine, ki ga je težko opisati z besedami. Najbolj me je stisnilo pri srcu, ko sem videla razstavljene otroške čevljičke, tako maj-hne, a z nepredstavljivo težki-mi zgodbami za sabo. Takrat sem se zares zavedla razsežno-sti trpljenja, ki so ga doživlja-li nedolžni ljudje.

Še posebej me je ganilo poslu-šanje pričevanj preživelih, ki so z neverjetno močjo in pogumom delili svoje zgodbe. Njihove be-sede so v meni pustile globok pečat in me spodbudile k raz-misleku o vrednotah, kot so spo-štovanje, strpnost in človečnost.

Tudi obisk Krakova je bil ze-lo poseben, saj sem tam začu-tila drugačen, bolj živ utrip mes-ta, ki pa kljub temu nosi v sebi pomembne sledi zgodovine.

Ta izkušnja me je močno za-

znamovala in mi dala veliko več kot le zgodovinsko znanje – na-učila me je empatije in odgo-vornosti do preteklosti in pri-hodnosti. Zato sem iz srca hva-ležna, da sem lahko bila del te-ga potovanja, ki ga ne bom ni-koli pozabila.

Martina Cante
Uporabne znanosti

Udeležba na Memobusu ni bila le potovanje, temveč osebno, duševno potovanje po poti pre-teklosti in hkrati globok stik s tem, kar je naš najgloblji smisel na svetu.

Ko smo stopili pred prag viso-kih, mračnih vrat Auschwitza, smo imeli občutek, da je čas za-mrznili; da le tiho opazuje kogar-koli bo pripravljen se vanj spus-titi in odkriti, zakaj se je odločil, da bo ta postojanka vklesana v večnost. Vsak korak je bil poča-sen, spoštljiv, kot da ne hodiš sam, ampak skupaj z vsemi tisti-mi, ki so tam za vedno pustili del sebe.

Najbolj me je pretresel trenu-tek, ko sem poslušala pričeva-nja dogodkov na območjih, kjer so se ti res pripetili. Zaprla sem oči in si skušala v tišini predsta-vljati le kanček vsega, kar so ljudje doživeli. Ni mi uspelo – tako težek je bil kamen trplje-nja, ki se mi je usedel na rame-na, tako gost je bil cmok, ki mi je zaprl grlo.

Poleg vsega, kar smo se nau-čili, sem odkrila novo tišino v sebi. Tišino, ki ni prazna, ampak polna bolečine, sočutja in vprašanj. Tišino, ki je najglasnejša. V meni so se prepletali žalost, je-za in globoka potreba po tem, da bi objela svet in ga, četudi le za trenutek, zaščitila pred takšno temo.

Alena Rapotec
Znanstveni licej